



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Aleny Krýlové a Mgr. Michaely Bejčové v právní věci žalobce: M. B., zast. Mgr. Jiřím Hladíkem, advokátem, se sídlem Brno, Příkop 8, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, poštovní schr. 21/OAM, Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 3.8.2007, Č.j.: OAM-513/M-2007

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 3.8.2007, Č.j.: OAM-513/M-2007 se zrušuje a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 7.760,- Kč, do 30ti dnů od právní moci rozsudku, k rukám zástupce žalobce, Mgr. Jiřího Hladíka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí označenému v záhlaví rozsudku, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie ze dne 1.6.2007, Č.j.: SCPP-00205/C-CI-2007, kterým byla podle § 75 odst. 2 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb. zamítnuta žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu na území ČR, neboť je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

Žalobce vydanému rozhodnutí vytýká vady spočívající v nesprávném právním posouzení věci a porušení procesních předpisů, což žalobci způsobilo újmu, kterou žalovaný nenapravil. Žalovaný byl podle § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, povinen

přezkoumat soulad rozhodnutí a řízení s právními předpisy, neboť to vyžaduje veřejný zájem. Veřejný zájem je zde prezentován především v zachování procesních práv účastníka řízení. Orgán prvního stupně podle žalobce v rámci dokazování porušil § 18 odst. 1 a § 51 odst. 2 správního řádu, neboť prováděl dokazování zcela mimo rámec účasti žalobce. Z rozhodnutí je zřejmé, že dokazování ukončil dne 2.5.2007, žalobce však nebyl vyrozuměn o provádění jakéhokoli důkazu. Na straně 3 ve čtvrtém odstavci prvostupňového rozhodnutí je uveden výčet listin, které správní orgán shromáždil, mimo jiné i protokol o vyjádření účastníka řízení sepsaný Policií ČR, Oddělením cizinecké policie Svitavy ze dne 4.1.2001 či rozhodnutí Policie ČR, Oddělení cizinecké policie Svitavy č.j. PVC-10-2/IPC-SY-2001 ze dne 4.1.2001. Uvedené listiny jsou důkazní prostředky, jimiž se správní orgán snažil prokázat skutkový stav spočívající v existenci důvodného nebezpečí narušení veřejného pořádku závažným způsobem. O provedení důkazů je správní orgán podle § 18 odst. 1 správního řádu povinen sepsat protokol a vzhledem k tomu, že ve věci nebylo nařízeno ústní jednání, byl správní orgán podle § 51 odst. 2 správního řádu povinen o provedení důkazu vyrozumět žalobce. Správním řádem upravený postup při dokazování správní orgán ignoroval, resp. obešel tím, že důkazní prostředky listinné povahy nazval listinnými podklady. Dokazování tak bylo podle žalobce provedeno v rozporu se jeho zájmy, neboť se k jednotlivým důkazům nemohl vyjádřit a uplatnit své námitky. K tomu žalobce poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze 11 Ca 310/2006.

Dále žalobce namítl, že správní orgán prvního stupně rozhodl ve věci v rozporu s § 3 správního řádu, což souvisí s nezákonným postupem popsáním výše. V rámci dokazování vycházel správní orgán prvního stupně i z výpisu z informačního systému. Jedná se o důkazní prostředek listinné povahy. O provedení důkazu touto listinou však žalobce nebyl vyrozuměn, nemohl se tohoto provedení účastnit a objasnit skutečnosti zde uvedené. Nemohl především namítat, že přestupek ze dne 15.5.2006 podle ust. § 157 odst. 1 písm. m) zákona č. 326/1999 Sb., který spočíval v tom, že žalobce na území pobýval od 16.2.2006 do 15.5.2006 neoprávněně, nebyl ze strany žalobce způsoben úmyslně a dokonce se nejednalo ani o zaviněné jednání, neboť v cestovním dokladu žalobce bylo vylepeno vízum za účelem strpění pobytu s platností do 24.12.2006, které zaniklo ze zákona na základě nabytí právní moci rozhodnutí soudu o kasační stížnosti podle § 78b odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb. O tom, že nastala skutečnost, která způsobila zánik víza, žalobce prokazatelně nevěděl. Stejně tak žalobce nemohl objasnit okolnosti opuštění zařízení s volným režimem v délce 3 dny v roce 2001 v průběhu azylového řízení. Podle žalobce tak správní orgán prokázal účastníku řízení pouze porušení zákona ze strany žalobce spočívající v neoprávněném pobytu na území v roce 2000. Od této doby žalobce respektoval právní předpisy, což způsobuje, že skutkové zjištění správního orgánu prvního stupně a potažmo žalovaného, je nesprávné, v rozporu s § 3 správního řádu. Konstatování správního orgánu prvního stupně na straně 5 v pátém odstavci rozhodnutí, že *Správní orgán zastává názor, že u osoby, která opakovaně svým jednáním porušovala platné předpisy, je důvodné nebezpečí, že by se takového jednání dopustila i v budoucnu*, je podle žalobce nepřezkoumatelné, v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu.

Dále žalobce namítl, že správní orgán prvního stupně v rámci zjišťování skutkového stavu vycházel z mylného názoru, že žalobce má možnost podat na zastupitelském úřadu ČR žádost o vízum k pobytu na 90 dnů a v rámci tohoto víza se pak nadále zdržovat na území ČR. To je však v rozporu s reálným právním stavem, konkrétně v rozporu s § 56 odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., kdy policie žádost o udělení víza zamítne, pokud cizinec v uplynulých 5 letech porušil povinnost stanovenou tímto zákonem. V případě žalobce tedy s odkazem na blokovou pokutu ze dne 15.5.2007 vízum k pobytu nad 90 dnů udělit nelze.

Žalobce rovněž namítl, že jeho odvolání ze dne 11.6.2007 nemá náležitosti podle § 37 odst. 2 správního řádu, což je v rozporu s § 82 odst. 2 správního řádu, neboť z odvolání není zřejmé, co se navrhuje. Povinností žalovaného bylo podle § 37 odst. 3 správního řádu vyzvat žalobce k doplnění odvolání, tuto povinnost však žalovaný nesplnil. Žalobce uvedl, že správní řád neukládá odvolacímu orgánu konkrétní povinnost vyzvat k doplnění odvolání o odůvodnění, je však zjevně v rozporu s principy dobré správy, potažmo v rozporu s § 2 odst. 3 a § 4 odst. 4 správního řádu, když žalovaný nevyzval žalobce k doplnění odvolání přesto, že žalobce avizoval, že odvolání doplní o odůvodnění. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení.

K žalobě se vyjádřil žalovaný a uvedl, že žaloba je postavena na námitkách formálního charakteru. Žalobce, resp. jeho zástupce byl v průběhu správního řízení nečinný a žalobou se snaží svou nečinnost obrátit proti správním orgánům. Správní orgán dal žalobci možnost seznámit se a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a předložit či navrhnout další důkazy, tato možnost využita nebyla. Žalobce i jeho zástupce byli nedostatečně činní i při podání odvolání, přestože v odvolání, které sepisoval advokát, je uvedeno, že odvolání bude ve lhůtě 15 dnů doplněno, nestalo se tak. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Z podnětu podané žaloby soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, jak soudu ukládá ust. § 75 odst. 1,2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s.ř.s.). Soud vycházel z obsahu správního spisu předloženého žalovaným. V souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud ve věci rozhodl rozsudkem bez nařízení ústního jednání.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce podal žádost o povolení k trvalému pobytu na území ČR podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. (podle kterého povolení k trvalému pobytu se bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele). Žádost doplnil podáním ze dne 20.4.2007 nazvaným doplnění žádosti a v něm vyjmenovanými doklady, a podáním ze dne 13.1.2007 nazvaným Příloha k žádosti, v němž uvedl, že do ČR přicestoval v září r. 1999 v rámci tehdy bezvízového styku a od toho okamžiku území ČR nikdy neopustil, snažil si vyřídit povolení k zaměstnání, ale posléze účinný zákon č. 326/1999 Sb., oproti původní praxi vyžadoval, aby cizinci žádali o víza k pobytu nad 90 dní na zastupitelském úřadu ČR v zahraničí. To bylo příčinou správního vyhoštění žalobce, který se nemohl vrátit na Ukrajinu, kde byl ohrožen osobami zabývajícími se prodejem drog. Po vydání rozhodnutí o vyhoštění tak žalobce požádal o azyl, a v rámci azylového řízení v ČR pobýval od 9.1.2001 do 15.2.2006. Po novelizaci zákona č. 326/1999 Sb., se žalobci otevřela možnost požádat o udělení povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona, které umožňovalo podat žádost po 4 letech pobytu za podmínky, že azylové řízení trvalo nejméně dva roky. Jeho žádosti však nebylo vyhověno, protože ji podal po více jak třech měsících od ukončení azylového řízení. V průběhu azylového řízení měl žalobce vydáno povolení k zaměstnání a legálně pracoval. Na Ukrajině již nikoho nemá, a stále se tam nemůže vrátit. Naději mu poskytlo rozhodnutí ministra vnitra čj. VS-350/RK/3-2006 o rozkladu proti neudělení trvalého pobytu, v němž mu bylo doporučeno podat žádost podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobce má za to, že s ohledem na délku nepřetržitého pobytu a s tím spojený vysoký stupeň integrace do české společnosti, splňuje důvody hodné zvláštního zřetele pro povolení trvalého pobytu podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona.

Do správního spisu je založena řada listinných podkladů. Oznámením ze dne 2.5.2007, které bylo zástupci žalobce Mgr. Marku Sedlákovi, advokátovi, doručeno dne 9.5.2007, byl žalobce ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu poučen, že má možnost vyjádřit se ke shromážděným podkladům rozhodnutí, které byly v oznámení jednotlivě vyjmenovány (včetně výpisů z informačního systému), navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy a byl upozorněn na to, že jinak bude o jeho žádosti rozhodnuto na základě dosud shromážděných podkladů.

Rozhodnutím ze dne 1. června 2007, Č.j.: SCPP-00205/C-CI-2007 byla žalobcova žádost zamítnuta podle § 75 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců, s tím, že je dáno důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Správní orgán podrobně zmínil důvody podané žádosti uvedené žalobcem ve zdůvodnění žádosti a vyjmenoval listinné doklady, které předložil žalobce a listinné doklady, které opatřil sám správní orgán (protokol o vyjádření účastníka řízení sepsaný Policií ČR, Oddělením cizinecké policie Svitavy dne 4.1.2001 ve věci správního řízení o vyhoštění, rozhodnutí ze dne 4.1.2001 o uložení správního vyhoštění, odvolání proti tomuto rozhodnutí, předkládací zpráva k tomuto odvolání, rozhodnutí ze dne 23.4.2001 o přerušení řízení o odvolání proti rozhodnutí o vyhoštění, rozhodnutí ze dne 17.3.2006 o zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.1.2006 ve věci azylu). Popsal svá zjištění ze spisového materiálu a z informačního systému provozovaného správním orgánem podle § 158 zákona o pobytu cizinců, zejména uvedl, že žalobce do ČR přicestoval dne 29.6.2000 v rámci bezvízové dohody na turistický voucher údajně platný do 29.7.2000. Dne 4.1.2001 byl kontrolován, do protokolu uvedl, že ví o tom, že se území zdržuje bez dokladu, který by jej k tomu opravňoval. Dne 4.1.2001 bylo rozhodnuto o správním vyhoštění na 3 roky, proti kterému žalobce podal odvolání. Dne 11.1.2002 podal i žádost o azyl, proto bylo řízení o odvolání proti rozhodnutí o vyhoštění přerušeno. Rozhodnutí o vyhoštění bylo zrušeno nikoli pro nezákonnost, ale proto, že cizinci byl po jeho vydání umožněn po dobu 5 let pobyt na území v souvislosti s řízením o azylu. Řízení o azylu bylo ukončeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu, který nabyt právní moci dne 15.2.2006, a v jehož odůvodnění se uvádí, že žalobce odůvodnil svou žádost o azyl tím, že se s manželkou zabývali pašováním drog do Ruska, manželka byla uvězněna, žalobce ji chtěl pomoci, proto udal člověka, který si drogy objednával, když se dozvěděl, se po něm někdo shání, rozhodl se odjet z vlasti. Dále správní orgán uvedl, že je mu z úřední činnosti známo, že žalobce svévolně opustil Pobytové zařízení v Zastávce u Brna, čímž porušil povinnost podle § 82 odst. 2 zákona o azylu. Dále pak uvedl, že žalobci byla uložena dne 15.5.2006 bloková pokuta za spáchání přestupku podle § 157 odst. 1 písm. m) zákona o pobytu cizinců, neboť po uplynutí platnosti víza se zdržoval na území, ač k tomu nebyl oprávněn. Konstatoval, že žalobci byla dána možnost podle § 36 odst. 3 správního řádu vyjádřit se k podkladům řízení a navrhnout jejich doplnění, které nevyužil. O povolení trvalého pobytu žalobce žádá z důvodu, že na území pobývá již od roku 1999, tedy je do společnosti integrován, má v úmyslu pracovat a na Ukrajině mu hrozí nebezpečí. Spisovým materiálem je však doloženo, že se opakovaně dopustil porušení platných právních předpisů, pobýval na území a vykonával výdělečnou činnost neoprávněně, svévolně opustil jako žadatel o azyl pobytové středisko a spáchal přestupek v souvislosti s pobytovým režimem cizince, čímž podle správního orgánu narušil veřejný pořádek závažným způsobem. Správní orgán vymezil pojem „veřejný pořádek“ jako soustavu pravidel chování, která jsou obsažena v právních předpisech, ale i chování, která v právních předpisech obsažena nejsou, jestliže jejich zachování podle obecného názoru lidí v určitém místě a čase je nezbytnou podmínkou pokojného stavu. Uvedl, že u osoby, která opakovaně svým jednáním porušovala platné právní předpisy, je důvodné nebezpečí, že by se takového jednání dopustila i v budoucnu. Má

za doloženo, že chování žadatele představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení zájmů společnosti a to především veřejného zájmu, v němž není, aby na území ČR byl povolen trvalý pobyt cizinci, který opakovaně porušil platné právní normy.

K posouzení, zda rozhodnutí o zamítnutí žádosti bude přiměřené z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života, uvedl, že žadatel na území nemá žádné rodinné příslušníky. Dále uvedl, že pokud žadatel hodlá na území vykonávat výdělečnou činnost, má možnost podat na zastupitelském úřadu ČR žádost o vízum nad 90 dnů za účelem zaměstnání, může tedy na území pobývat i v rámci jiného druhu pobytu než nejvyššího druhu – trvalého pobytu. Uzavřel, že vzhledem k povaze vědomého porušování právních norem převážil zájem na ochraně před porušováním právních norem ČR nad délkou pobytu cizince na území ČR a jím uváděnými důvody. Žádné z práv uvedených v Listině ostatně nezakládá nárok cizince na pobyt na území ČR, neboť takové právo je dáno pouze občanům ČR a je věcí suverénního státu, za jakých podmínek pobyt cizího státního příslušníka na svém území připustí.

Proti rozhodnutí podal žalobce zastoupen advokátem blanketní odvolání ze dne 11.6.2007, v němž uvedl, že je odůvodní do 15 dní, což však neučinil. Odvolání bylo spolu s předkládací zprávou ze dne 10.7.2007 postoupeno odvolacímu orgánu.

O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V jeho odůvodnění žalovaný zejména uvedl, že odvolání bylo podáno jako blanketní s tím, že jeho odůvodnění bude doplněno, což se však nestalo. *Odvolací orgán tedy odvolání posoudil ve smyslu ustanovení § 82 odst. 2 věty druhé tak, že se účastník domáhá zrušení celého rozhodnutí.* Žalovaný neshledal v rozhodnutí ani v řízení, které mu předcházelo, žádná pochybení, jejichž následkem by byl nesoulad rozhodnutí s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí.

Městský soud v Praze vycházel z těchto podstatných skutečností:

Podle § 37 odst. 2 správního řádu musí být z podání patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje. Fyzická osoba uvede v podání jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jinou adresu pro doručování podle § 19 odst. 3. V podání souvisejícím s její podnikatelskou činností uvede fyzická osoba jméno a příjmení, popřípadě dodatek odlišující osobu podnikatele nebo druh podnikání vztahující se k této osobě nebo jí provozovanému druhu podnikání, identifikační číslo osob a adresu zapsanou v obchodním rejstříku nebo jiné zákonem upravené evidenci jako místo podnikání, popřípadě jinou adresu pro doručování. Právnícká osoba uvede v podání svůj název nebo obchodní firmu, identifikační číslo osob nebo obdobný údaj a adresu sídla, popřípadě jinou adresu pro doručování. Podání musí obsahovat označení správního orgánu, jemuž je určeno, další náležitosti, které stanoví zákon, a podpis osoby, která je činí.

Podle § 37 odst. 3 správního řádu nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.

Podle § 82 odst. 2 správního řádu musí mít odvolání náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 správního řádu a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí.

Odvolání tedy musí vedle základních náležitostí každého podání stanovených v § 37 odst. 2 správního řádu obsahovat i specifikaci rozhodnutí, proti kterému směřuje, dále rozsah, v němž jej napadá, tj. uvedení výroků, které jsou napadány, a dále konkrétní skutečnosti, z nichž se dovozuje nesprávnost právního či skutkového posouzení věci nebo vady řízení (odvolací důvody).

Podle § 93 odst. 1 správního řádu se pro řízení o odvolání použijí obdobně ustanovení hlav I až IV, VI a VII druhé části správního řádu. Nemá-li odvolání některou z náležitostí vyplývajících z § 37 odst. 2 a z § 82 odst. 2 správního řádu, je správní orgán povinen postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu, tj. je povinen pomoci podateli nedostatky odstranit nebo jej vyzvat k jejich odstranění a poskytnout mu k tomu přiměřenou lhůtu. (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.3.2009, č.j. 1 As 4/2009).

Odvolání žalobce ze dne 11.6. 2007 obsahovalo základní náležitosti podání (§ 37 odst. 2 správního řádu) a obsahovalo i specifikaci napadeného rozhodnutí. Neobsahovalo uvedení rozsahu, v němž toto rozhodnutí napadá a neobsahovalo ani odvolací důvody; žalobce v odvolání uvedl, že odůvodnění odvolání předloží do 15ti dnů. Na nedostatek odvolání spočívající v neuvedení rozsahu, v němž je rozhodnutí napadeno, dopadá věta druhá ustanovení § 82 odst. 2 správního řádu, která stanoví, že není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí. Ustanovení věty druhé § 82 odst. 2 správního řádu však již nedopadá na absenci odvolacích důvodů (uvedení, v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení), jak žalovaný nesprávně dovozuje v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Není-li v odvolání uvedeno, v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, které mu předcházelo, je správní orgán povinen učinit opatření k odstranění tohoto nedostatku odvolání postupem podle § 37 odst. 3 správního řádu. Skutečnost, že odvolatel odvolání nedoplnil, ač toto avizoval, na této zákonné povinnosti správního orgánu nic nemění.

Postup žalovaného, který, aniž by učinil opatření k odstranění nedostatku odvolání, rozhodl o odvolání, které neobsahovalo odvolací důvody, je nepřípustný a v rozporu s procesními pravidly, která jsou zakotvena v citovaných ustanoveních správního řádu, a vyplývají z ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces.

Žalobní námitka, že žalovaný nesplnil svou zákonnou povinnost vyzvat odvolatele k doplnění odvolání, je proto důvodná a nutně vede ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

Protože v dalším řízení bude na žalobci doplnit podané odvolání a specifikovat odvolací důvody, soud neřešil žalobní námitku nesprávně zjištěného skutkového stavu věci ani námitku vadně provedeného důkazního řízení prvostupňovým správním orgánem. Ze stejných důvodů neřešil ani žalobní námitku nesprávného právního posouzení, která navíc ani nebyla v žalobě srozumitelně konkretizována.

Soud, který uznal za důvodnou žalobní námitku, že žalovaný nesplnil povinnost podle § 37 odst. 3 správního řádu, napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1, 4 za použití ust. § 76 odst. 1 písm. c) správního zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. a úspěšnému žalobci přiznal náhradu na soudní poplatek ve výši 2000,- Kč a za náklady zastoupení advokátem, a to za dva úkony právní služby (převzetí věci a sepsání žaloby) po 2100,- Kč a dva související

paušální poplatky po 300,- Kč podle §§ 7, 9 odst. 3 písm. f) a 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., po zvýšení o 20% DPH; tj. ve výši 5.760,- Kč. Náklady řízení celkem jsou tak ve výši 7.760,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek ust. § 102 a násl. s.ř.s., ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozsudku, prostřednictvím Městského soudu v Praze k Nejvyššímu správnímu soudu. Podle § 105 odst. 2 s.ř.s., stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 9.srpna 2010

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Pekárková Marie

Anonymizaci provedl:
Mgr. Jan Kobera